

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 413

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1 Τ. 147

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Π Ε Ρ Ι Ζ Η Λ Ο Υ

Ο ζήλος είναι συναίσθημα ψυχικών, ὅπερ παρορμᾷ τὸν ἄνθρωπον εἰς λόγους καὶ πράξεις ἀναλόγους μετὰ τὰς ἀντιλήψεις του.

Ὁ ζήλος, (ἐκ τοῦ ζέω), σημαίνει «θερμασίαν ψυχῆς». Ὁ ζήλος ψυχικῶς ἀναφλέγει τὸν ἄνθρωπον πρὸς πραγμάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐν ψυχικῇ διεγέρσει αἱ σκέψεις του υἱοθέτησαν. Ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ζήλου εὐρισκόμενος, καὶ ζῶν ψυχικῶς εἰς ὀρίζοντας καὶ συνθήκας ἰδικῆς του καταστάσεως ἀδυνατεῖ νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὰς ἐνώπιόν του ἀντιθέσεις. Ἡ δρᾶσίς του εἰς τὰς ἐπιπροσθούσας ἀντιδράσεις ἐξικνεῖται ἕως ἐσχάτων, διότι οὐχὶ σπανίως περιφρονεῖ καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Καὶ εἶναι ἱστορικῶς βεβαιωμένον, ὅτι ὅλοι οἱ μέχρις αὐτοθυσίας ἡρωϊσμοί, ὅλοι αἱ ἐπικίνδυνοι καὶ παράτολμοι ἐπιχειρήσεις μνήμης ἀλήστου, εὐφήμου καὶ ἀπαισίας, εἶναι καρποὶ ἐνθέρμου ζήλου.

Ἄλλ' ὁ ζήλος ἔχει διπλοῦν χαρακτηρισμόν: Ζήλος ἀξιέπαινος καὶ ζήλος ἀξιόμειπτος.

Ὁ ἀξιέπαινος ζήλος εἶναι καὶ ἀξιολύπητος. Οὗτος εἶναι «θερμασία ψυχῆς» θεάρεστος· εἶναι τὸ πῦρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ Σωτὴρ ἀνάπτει (Λουκ. ΙΒ' 49) εἰς πᾶσαν θεοφιλή ψυχὴν, καὶ κινῇ αὐτὴν εἰς ἔνθεον ζήλον

πρὸς κατόρθωσιν πάσης ἀρετῆς· εἶναι τὸ διαφλέγον ἐκεῖνο συναίσθημα, ὑπὸ τοῦ ὁποῦ ἐμπορούμενος ὁ «Ζηλωτῆς» Ἡλίας, ἀπτόητος ἤλεγξε τοῦ Ἀχάβ καὶ τῶν ψευδοπροφητῶν τὴν ἀσέβειαν, ὁ θεῖος βαπτιστὴς τοῦ Ἡρώδου τὴν αἰμομιξίαν. Ἐκ θεοῦ ζήλου πυρούμενοι καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἀντεμετώπισαν θαρραλέοι τὴν κακοήθειαν καὶ τὴν δυσέβειαν, μηδαμῶς συμβιβασθέντες πρὸς τὰς συνθήκας, τὰς ὁποίας συνήντησαν εἰς τὴν ἀμαρτωλὸν ἐποχὴν των.

Ἄλλ' ὑπάρχει καὶ ἡ διαστροφικὴ καταστάσις τοῦ ζήλου, ἡ παθολογικὴ, ἡ ἀξιόμειπτος. Ὁ ζήλος οὗτος εἶναι φθόνος, εἶναι φανατισμός, εἶναι νόσος ψυχικὴ, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ πυρετὸν ψυχῆς καὶ μαγνίαν μᾶλλον διατελὼν ἐξορμᾷ πρὸς ἄτοπα, πλανῶν καὶ πλανώμενος. Ὁ διεστραμένος, καὶ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν» λεγόμενος οὗτος ζήλος, δημιουργεῖ παρανόησιν καὶ παραποίησιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου. Ἡ ἐμπαθὴς ζηλότυπος ψυχικὴ κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου, αὐτόχρημα φθόνον καλλιεργοῦσα καὶ ὑποθάλπουσα, ἐκδηλοῦται ἐν λόγοις καὶ πράξεσιν ἄλλοτε ἄλλως, μετὰ διαφορὰς τρόπους. Ἐνίοτε ἡ ὑποκρισία ἢ φαρισαϊκὴ λαμβάνει τὸ προσωπεῖον καὶ κρύπτει ὑπὸ διατυπωμένην νομιμότητα κακοβουλίαν· πολλάκις ἢ ἀκριβολογία περὶ τὴν καθήκοντολογίαν ἀποτελεῖ τὸ μυροβόλον ἐπικάλυμ-

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

Ότε ὁ Βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων Ἡράκλειος ἐβασίλευεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν ἔτει 600, τότε καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Χοσρόης ἀπειρον στρατεύματα συναγωγῶν μετὰ τοῦ Ἀρχιστρατήγου αὐτοῦ Σαρβάρου, ἔστειλεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὥπως ὑποτάξῃ ὅλην τὴν Ἀνατολήν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Βασιλεύουσαν τῶν πόλεων. Ἰδὼν οὖν ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος τὴν τοιαύτην κατὰδρομὴν τῶν Περσῶν, διότι πρὸ τούτου, ὁ αὐτὸς Χοσρόης εἶχεν αἰχμαλωτίσει, ἕως 100 χιλιάδας χριστιανούς, οὓς οἱ Ἑβραῖοι ἠγόραζον καὶ ἀνιλεῶς ἐφόνεον, εὗρεθεις καὶ ἐν ἀνάγκῃ χρημάτων, παρέλαβε τὰ ἀφιερῶματα τῶν ἐκκλησιῶν χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ μεθ' ὑποσχέσεως, ἵν' ἀποδώσῃ πάλιν αὐτὰ εἰς περισσοτέραν ἀξίαν. Λαβὼν οὖν αὐτά, καὶ χρησιμοποίησας εἰς ἔξοδα τοῦ στρατοῦ, ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Περσίαν διὰ τοῦ Εὐξείνου Πόντου πρὸς ἐκδίκησιν τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν Περσῶν. Φθάσας δὲ ὁ Ἡράκλειος εἰς Περσίαν, καὶ συνάψας πόλεμον μετὰ τῶν Περσῶν, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, βοηθείᾳ τῆς ἁγίας Θεοτόκου.

μα, ὑπὸ τὸ ὅποῖον ἔρπει ὁ ἰοβόλος ὄφις τοῦ φθόνου, τῆς κατακρίσεως καὶ τῆς συκοφαντίας. Οἱ ψευδοζηλωταὶ οὗτοι, οἱ υπερβάλλοντες εἰς τὰς κρίσεις τῶν τὰς τῶν ἄλλων ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεις ἐν τῇ προσπάθειᾳ τῆς αὐτοπροβολῆς τῶν, ἐὰν ἐρευνηθῶσιν ἐν τοῖς καθ' ἑκάστα τοῦ ἰδιωτικοῦ τῶν βίου, θὰ εὗρεθῶσι πιστὰ ἀντίτυπα τῶν παλαιῶν ἐκείνων φαρισαίων ὑποκριτῶν, καθ' ὧν ὁ Κύριος ἔρριψε τὴν πασίγνωστον ἐκείνην ὁμοβροντίαν τῶν «Οὐαί».

Πόσον πράγματι δύσκολος εἶναι ἡ αὐτογνωσία!

Πόσον δυσκατόρθωτον τὸ «Γινῶθι σαυτόν»!

Ποσάκις, ἐνῶ ὀφείλομεν νὰ δείξωμεν ζῆλον θεῖον, εἰλικρινῆ, ἄδολον καὶ ἀνυπόκριτον, διότι αἱ περιστάσεις ἐπιβάλλουν νὰ ὑπερασπίσωμεν διὰ παντὸς τρόπον, καὶ ἕως ἐσχάτων ἐν ἀνάγκῃ, τοὺς θεῖους Νόμους ὑβριζομένους καὶ καταπατουμένους, ἡμεῖς ἀδιαφοροῦμεν καὶ ἀποφεύγομεν τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἐπιβεβλημένου ἡμῖν καθήκοντος, ἐπὶ διαφόροις προφάσεσιν ἐν ἁμαρτίαις! Καὶ ποσάκις, προκειμένου περίζητήματος ἀσημάντου, ἱσίου, οὐχὶ τὰ καίρια τῆς πίστεως καὶ τῆς ἠθικῆς προσβάλλοντος, ἐμφανίζομεν ἑαυτοὺς ἐνθέρμους ἀκριβολόγους, ὑπερζηλωτάς, ἄνευ ἐπιγνώσεως καὶ ἄνευ μετριοπαθείας!

Τότε ὁ Πατριάρχης Σέργιος μεθ' ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὁλονυχτίως περιερχόμενοι τὰ τείχη τῆς πόλεως, ἔχοντες ἐν ταῖς χερσὶ τὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας Θεοτόκου ὁδηγητοῖας, τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸ τίμιον εἶδον τοῦ ζωοποιοῦ Στανροῦ, ἐπεκαλοῦντο ὁλοψύχως τὴν θεῖαν βοήθειαν, καὶ οὕτω εἰσηκούσθησαν αἱ δεήσεις αὐτῶν, διότι ἀποστατήσας ὁ υἱὸς τοῦ Χοσρόου ἐναντίον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, συνέλαβεν αὐτὸν καὶ ἀπεκεφάλισεν, ἀναγορευθεὶς οὗτος Βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἀντὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Τοιοῦτον τέλος ἔλαβε ὁ ἀπάνθρωπος Χοσρόης. Ὁ δὲ Ἀρχιστρατήγος αὐτοῦ Σάρβαρος εἰς Κωνσταντινούπολιν μετὰ τῶν συμμάχων αὐτοῦ Σκυθῶν τῇ ἀμάχῳ δυνάμει τῆς ἁγίας Θεοτόκου κατεστράφησαν. Διότι ἐκ μὲν τῆς θαλάσσης βόρειος ἄνεμος σφοδρῶς ἐπνευσεν, οἱ δὲ τῆς ξηρᾶς πολέμοι εἰς τρομερὰν ἀσθένειαν καὶ πείναν περιέπεσαν, ὥστε δὲν ἐφθάνον οἱ ζῶντες ὅπως θάπτωσι τοὺς νεκροὺς αὐτῶν. Καὶ ἐνεκα τῆς πείνης ἠναγκάσθησαν, ἵνα τρώγωσιν ἀκάθαρτα ζῶα, καὶ φαγητὰ ἀσυγχώρητα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ δὲ πολεμικὰ αὐτῶν πλοῖα, ἐβυθίσθησαν, ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς τρικυμίας, μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτῶν, ἐν τῇ θαλάσσῃ οὕτως τὰ πτώματα ἢ θάλασσα ἐξέβαλεν ἔξω εἰς τὴν παραλίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν Βλαχέρναις, ὡς τρόπιον τῆς ἁγίας Θεοτόκου, διότι ἔλεγον κατὰ Θεοῦ λόγια βλάσφημα. Λαβόντες οὖν θάρρος οἱ Πολῖται ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἠνοιξαν τὰς πύλας τῆς πόλεως καὶ ἐφόνεον ὡς νῆπια τοὺς πολεμίους. Βλέποντες δὲ οἱ στρατηγοὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ στρατεύματος αὐτῶν, ἔκλαιον καὶ ἐθρήνον, οἱ πρῶην θρασεῖς καὶ ὕβρισται τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Μετὰ πάλιν οἱ Ἀγαρηνοί, ἐπὶ Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τῷ 700 μ. Χ., ἀφ' οὗ ἐκυρίευσαν Ἰσπανούς, Αἰθίους, Ἰνδοὺς, καὶ ἄλλα ἔθνη, ἦλθον μετ' ἀπείρου στρατιᾶς, καὶ ἐπολιοῦν τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐπὶ ἐπτὰ ἔτη, ἔχοντες τὰ μέρη τῆς Κυζικίου καταφύγιον, οἰκοδομοῦντες καὶ καλλιεργοῦντες τὰς ἀλλοτρίας κτήσεις. Ἀλλὰ καὶ οὗτοι ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως διωκόμενοι κατεποντίσθησαν εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, χαλάζης πεσούσης εἰς τὴν θάλασσαν. Τότε ἀνέλυσεν ἡ πίσσα τῶν πλοίων, καὶ οὕτω κατεποντίσθησαν αὐτὰνδρα τὰ πολεμικὰ αὐτῶν πλοῖα σὺν τοῖς στρατεύμασιν, ἀριθμοῦμένους ἕως 500 χιλ. Ἐπὶ δὲ τῶν ἡμερῶν τῶν προτελευταίων Βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ Ἀγαρηνοὶ κυριεύσαντες ὅλην τὴν Ἀνατολήν, κατὰ διαφόρους καιροὺς, καὶ διαβάντες τὴν Εὐρώπην, ἦλθον καὶ ἔστησαν τὸν θρόνον αὐτῶν εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν. Ὁ Βασιλεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου εὐρισκόμενος ἐν ἀμηχανίᾳ ἠγνόει τί ποιεῖσαι. Ἐκ τῶν ἀρχόντων εἰς ὄνοματι Φιλῆς, ἐλπίζων εἰς τὴν βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, παρακινούμενος ἀπὸ τὰ προπαρεδόντα θαυμάσια τῆς Θεοτόκου ὑπὲρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐζήτησε παρὰ τοῦ Βασιλέως ἐμπιστοσύνην, ἵνα αὐτὸς τακτοποιήσῃ τὰ τῷ στρατοῦ καὶ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν πολεμίων ἐχθρῶν τῆς χριστιανισμοῦ Τούρκων. Οὗτος ἐλπίζων εἰς τὴν ἀνωθεν

βοήθειαν, ἂν καὶ ἄπειρος κατὰ τὰ πολεμικά, καὶ ἐλθὼν εἰς πόλεμον μετὰ τούτων τῶν πολεμίων, ἐνίκησεν αὐτοὺς κατὰ κράτος, καὶ ἐκ τῆς Εὐρώπης ἐξεδίωξε, στήσας κατ' αὐτῶν μέγα τρόπαιον, περὶ τὰ 1300. Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα, πάλιν ἄλλος Σουλτάνος Βαγιαζίτ διαπεράσας τὴν Εὐρώπην ἦλθε καὶ ἔστησε τὸν θρόνον αὐτοῦ εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἦλθε μετὰ πλήθους στρατιᾶς, καὶ ἐπολιοῖκε στενῶς τὴν Κωνσταντινούπολιν, περὶ τὰ 1430. Ἀλλ' αἰφνης πάλιν ἐπρόφθασεν ἡ ταχεῖα βοήθεια τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου διὰ τῶν προσευχῶν, καὶ δεήσεων τοῦ πιστοῦ λαοῦ αὐτῆς καὶ ἐλύτρωσε τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Τούρκου ἐκείνου Βαγιαζίτ. Διότι κινήθεις ἄλλος τις τῆς Περσίας ὀνόματι Ταμερλᾶνος, καὶ ἐκστρατεύσας κατὰ τῶν ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν ἐκυρίευν αὐτάς. Οὗτος δὲ ὁ Βαγιαζίτ, εὐρεθεὶς ἐν ἀνάγκῃ, διέλυσε τὴν πολιορκίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπως ἀντιπολεμήσῃ τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ Ταμερλᾶνον, καὶ συμπλακέντων τῶν δύο εἰς πόλεμον ἡχμαλωτίσθη ὁ Βαγιαζίτ, καὶ ἀπεκεφαλίσθη ὑπὸ τοῦ Ταμερλάνου. Καὶ οὕτω πάλιν ἐλυτρώθη ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπὸ τὴν δεινὴν αἰχμαλωσίαν τῶν Τούρκων πρὸς καιρὸν, ὥς οὐ αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν ὑπερεπληθύνθησαν, καὶ ὑπερέβησαν πᾶν ὄριον. . . . καὶ τότε ἡχμαλωτίσθημεν.

Ὅθεν δι' ὅλα ταῦτα τὰ παράδοξα θαυμάσια τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας, καὶ διὰ τὰ καθ' ἑκάστην ἔτι καὶ νῦν γενόμενα ὑπὲρ ἡμῶν ἐνὸς ἐκάστου, κατὰ διαφόρους ἐποχάς, εὐγνωμονοῦσα ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, ὥρισεν ὅπως ψάλλονται οἱ χαιρετισμοὶ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, ὁποῦ νηστεύοντες οἱ χριστιανοί, εἰσὶν εἰς αἵσθησιν, καὶ εἰς εὐλάβειαν πίστεως, ἵνα προσφέρωσι φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὴν Πανάχαρτον αὐτοῦ Μητέρα ὑπεραγίαν Θεοτόκον, διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας καὶ χάριτας αὐτῆς. Ὄνομάσθη δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη Ἀκάθιστος Ὕμνος, διότι οἱ χριστιανοὶ ὄρθιοι ἱστάμενοι ὁλονυχτίως ὕμνου καὶ ἐδοξολόγουν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, καὶ τὴν Πανάχαρτον αὐτοῦ Μητέρα Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάκος
Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος	δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	»	30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος	δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	»	4
Τιμὴ Φύλλου		δραχ.	1

ΔΙΑΣΦΗΣΙΣ ΠΑΡΑΝΟΗΣΕΩΝ

Ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μας ὑπάρχουν πολλοὶ «ὑπερζήλωται», οἵτινες μὴ κατανοοῦντες τοὺς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν δοκοῦς, βλέπουσι τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ τῶν. Καταλαμβάνοντες δὲ ἀπὸ φανατισμὸν, τὸν ὁποῖον νομίζουσιν ὡς κατὰ Θεὸν ζῆλον, ἀνοίγουσι τὸ ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅπως ἴδωσι ποία ἐπιτίμια προβλέπονται ὑπὸ τῶν ἱερῶν κανόνων διὰ τὰς παρεκτροπὰς τῶν ἀδελφῶν τῶν, θεωροῦντες εἰς τὸ ἐξῆς αὐτοὺς ἀφωρισμένους, καθηρημένους, ἢ ἀναθεματισμένους.

Πρὸς πληροφориαν τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω παραθέτομεν ἐνταῦθα περικοπὴν τινα ἐκ τῆς εἰς τὸν 3ον Ἀποστολικὸν κανόνα ὑποσημειώσεως τοῦ ἱεροῦ Νικοδήμου τοῦ ἀγιορείτου ἔχουσας οὕτω. «Πρέπει νὰ ἡξεύρωμεν ὅτι τὰ ἐπιτίμια ὅπου διορίζουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες ἡγουν τὸ καθαίρεισθαι, τὸ ἀφορίζεσθαι, καὶ τὸ ἀνάθεμα ἔστω, αὐτὰ κατὰ τὴν γραμματικὴν τέχνην εἶναι τρίτου προσώπου προστακτικῆς, μὴ παρόντος. Εἰς τὸ ὁποῖον, διὰ νὰ μεταβῇ ἡ προσταγὴ αὕτη, ἐξ ἀνάγκης χρειάζεται νὰ εἶναι δεῦτερον πρόσωπον παρόν. Τὸ ἐξηγῶ καλλιώτερα. Οἱ Κανόνες προστάζουσιν τὴν σύνοδον τῶν ζώντων ἐπισκόπων νὰ καθαίρουν τοὺς ἱερεῖς, ἢ νὰ ἀφορίζουν, ἢ νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς λαϊκοὺς ὅπου παραβαίνουν τοὺς κανόνας. *Ὅμως ἂν ἡ σύνοδος (συνερχομένη) δὲν ἐνεργήσῃ ἐμπράττως τὴν καθαίρεσιν τῶν ἱερέων, ἢ τὸν ἀφορισμὸν, ἢ τὸν ἀναθεματισμὸν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ καὶ οἱ λαϊκοί, οὔτε καθηρημένοι, εἶναι ἐν ἐνεργείᾳ, οὔτε ἀφωρισμένοι ἢ ἀναθεματισμένοι....*» Ἀς προσέχωμεν λοιπὸν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ λοιπῶν ἱερῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας, μήπως ἀντὶ ὠφελείας, βλάβην προσενήσωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἐκ τῆς παρερμηνείας τῶν ἱερῶν κειμένων. Ἐχομεν ἀνάγκην τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἀγίου Πνεύματος πρὸς κατανόησιν αὐτῶν. Δι' ὃ καὶ ὁ Θεὸς Ἀπόστολος συνιστῶν προσοχὴν εἰς τὸν μαθητὴν τοῦ Τιμόθεον, καὶ δ' αὐτοῦ εἰς πάντας ἡμᾶς, γράφει, «νόει ἃ λέγω· δῶψέ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι». (Β' Τιμόθ. β' 7).

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Μετέστη πρὸς Κύριον εἰς ἡλικίαν 38 ἐτῶν ἡ ἐκ Μαρχοπούλου Μεσογειῶν ἀδελφὴ Αἰκατερίνα Δημ. Πίντσου. Εἶδε ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῆς εἰς τὰ πάντεσθνα σκηνώματά του.

ΔΩΡΕΑ πρὸς τὸ Γ. Φ. Ταμεῖον

Ὁ ἱερὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Νέστορος, διὰ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου κ. Σάββα Παπαδοπούλου, διέδωκεν ὑπὲρ τοῦ Γ. Φ. Ταμεῖου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν δραχμὰς 500.

ΤΑ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΕΞΙΑΣ ΚΑΚΑ

Εἰς τὸ πρῶτον Βιβλίον τῆς Μωσαϊκῆς Πεντατεύχου «Γένεσις» ἱστορεῖται, ὅτι: Ὁ ἔγγονος τοῦ Πατριάρχου Ἀβραὰμ καὶ υἱὸς τοῦ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ δηλαδή, φεύγων τὴν ὁργὴν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἠσαῦ, κατέφυγεν εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς Μητρὸς του καὶ θεῖόν του Λάβαν εἰς Χαρρὰν τῆς Μεσοποταμίας, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἔμεινεν ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἐπροστάχθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα ἐπιστρέψῃ πάλιν εἰς τὴν γῆν τῆς γεννήσεώς του.

Συμπαλαβὸν λοιπὸν ὁ Ἰακώβ τὰς γυναῖκας, τὰ τέκνα καὶ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γῆν Χαναάν, τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του· μετὰ δὲ τῶν ἀρρένων τέκνων εἶχεν ὁ Ἰακώβ καὶ μίαν θυγατέρα Δεῖναν ὀνομαζομένην· αὕτη δὲ ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς περιεργείας κινήθησα, μόλις ἔφθασεν ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια καὶ κατεσκήνωσεν εἰς μίαν πόλιν τῶν Σικίμων, Σαλήμ λεγομένην, ἐξῆλθε μόνη, καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν γονέων της, εἰς περιπάτον «καταμαθεῖν τὰς θυγατέρας τῶν ἐγγχωρίων», λέγει ἡ Θεία Γραφή. Δηλαδή νὰ γνωρίσῃ τὰ κορίτσια τῶν ἐντοπίων, καὶ νὰ γνωρισθῇ ὑπ' αὐτῶν. **Τὴ συνέβη ὅμως;**

Περιφερομένης τῆς Δεῖνης, περιπατούσης καὶ παρατηρούσης ἀπροσέκτως ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, εἶδεν αὐτὴν ἕνας ἄρχων τῆς Πόλεως ἐκείνης Συχεμ ὀνομαζόμενος **καὶ λαβὼν αὐτὴν, ἐκοιμήθη μετ' αὐτῆς, καὶ ἐταπείνωσεν αὐτήν.** Δηλαδή ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος ἄνθρωπος διέφθειρε τὴν παρθενίαν τῆς παρθένου Δεῖνης. **Πρῶτον κακὸν** τῆς περιεργείας καὶ ἀπροσεξίας. Ἐὰν ἐκάθητο ἡ Δεῖνα εἰς τὴν οἰκίαν της μετὰ τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν της, δὲν θὰ ἐπάθαινε αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔπαθε.

Μαθόντες οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰακώβ τὸ πάθημα τῆς ἀδελφῆς αὐτῶν, διὰ τρόπου δολίου καὶ πανούργου ὁμήσαντες **«ἀπέκτειναν ἐν σιόματι μαχαίρας»** ἔχι μόνον τὸν διαφθορέα τῆς ἀδελφῆς των, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄνδρας τῆς πόλεως ἐκείνης, καθὼς τοῦτο βεβαίωσεν αὐτὴ ἡ Θεία Γραφή λέγουσα. «Λαβόντες οἱ υἱοὶ Ἰακώβ ἕκαστος τὴν μαχαίραν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἀσφαλῶς, καὶ ἀπέκτειναν πᾶν ἄρσενικόν».

Δεύτερον τοῦτο κακὸν ἐκ τῆς περιεργείας καὶ ἀπροσεξίας τῆς Δεῖνης ἀπορρέουσιν, τὸ ὁποῖον μαθὼν ὁ Δίκαιος Ἰακώβ, ἐλυπήθη μεγάλως, καὶ εἶπε πρὸς τοὺς υἱοὺς του «Μισητὸν με πεποιθήκατε, ὥστε πονηρόν με εἶναι πᾶσι τοῖς κατοικοῦσι πᾶσαν τὴν γῆν».

Τρίτον τοῦτο κακὸν διότι ἐδίγη καὶ ἐκηλιδώθη ἡ ὑπόληψις τοῦ Ἁγίου καὶ Δικαίου Ἰακώβ θεωρηθέντος ἐνόχου τῶν φόνων ἐκείνων ὡς γενομένων κατ' ἐντολήν, ἥ καὶ ἐν γνώσει αὐτοῦ.

Ἡ ὅλη Ἱστορία αὕτη ἐκτίθεται ἐν πλάτει εἰς τὸ 34ον Κεφάλαιον τοῦ Βιβλίου τῆς «Γενέσεως» ἐντεῦθεν δὲ λαμβάνων τὴν ἀφορμὴν ὁ ἱερός Συγγραφεὺς τῆς «Φιλοθέου Ἀδολεσχίας» εἰς μίαν τῶν «Ἐπιστάσεων» του λέγει, ὅτι: Εἶναι ἐπικίνδυνος εἰς τὰς νεάνιδας καὶ παρθένους ἡ ἔξω τῆς ἑαυτῶν οἰκίας ἐλευθέρη προσέλευσις τε καὶ περιήγησις· καὶ συνεχίζει λέγων:

«Οὔτε πρέπον εἶναι, οὔτε συμφέρον, ἀλλ' ἀπρε-

πὲς καὶ κινδυνῶδες, τὸ νὰ συγχωροῦνται καὶ ἐπιτρέπονται παρὰ τῶν ἰδίων γονέων αἱ θυγατέρες, καὶ μάλιστα αἱ παρθενικαὶ καὶ νεάνιδες, ἵνα ἀνέτως καὶ ἀπροφυλάκτως ἔνθεν κάκειθεν περιέρχωνται. Δὲν βλέπομεν τὸ συμβᾶν εἰς τὴν Δεῖναν τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰακώβ; Αὕτη ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ πατρὸς της, μὲ σκοπὸν νὰ περιέλθῃ ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῇ, νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ γνωρισθῇ μὲ τὰς θυγατέρας τῶν ἐγγχωρίων. Πλὴν ἐξῆλθε κόρη, δὲν ἐπέστρεψεν ὅμως εἰς τὴν οἰκίαν τῶν γονέων της ὅπως ἐξῆλθε παρθένος. Διότι ὁ Συχεμ ὁ υἱὸς τοῦ Ἐμῶρε τοῦ δυνάστου τῆς γῆς ἐκείνης ἐβίασε καὶ διέφθειρεν αὐτήν.

Ἀφ' ἑαυτῆς ἔδραμεν εἰς τὸν κτηνὸν τῆς ταπεινώσεώς της ἡ ἄφρων καὶ ἀσυνλόγιστος Δεῖνα. Διότι ἡ μήτηρ αὐτῆς Λεῖα, ἡ Ραχὴλ ἡ ἄλλη γυνὴ τοῦ Ἰακώβ, αἱ ἄλλαι παιδίσκαι αἱ σύννοικοι καὶ σύντροφοι αὐτῆς καὶ τῆς συνοδίας τοῦ Ἰακώβ, δὲν ἔλαβον τὴν προπέτειαν τῆς Δεῖνης, καὶ δὲν ἐπαθον τὴν αὐτῆς περιπέτειαν. Δὲν ἐξῆλθον καὶ ἐκεῖναι νὰ περιεργασθῶσι τὰς θυγατέρας τῶν Χαναανίων, καὶ δὲν ἐκατήντησαν, ὥς αὕτη, νὰ καταισχυρῶσι καὶ ταπεινωθῶσι παρὰ τῶν υἱῶν τῶν Χαναανίων.

Διὰ τοῦτο αἱ γυναῖκες καθολικὰ πρέπει καὶ συμφέρει νὰ οἰκουρῶσι, **(νὰ παραμένωσιν ἐντὸς τῶν οἰκῶν των)**, καὶ αἱ παρθένοι νὰ θαλαμεύωνται (νὰ κάθωνται κλεισμέναι εἰς τὸν θάλαμον, τὸ ἐσώτερον δωμάτιον τῆς οἰκίας). Ὅθεν ἂν ἡ Γυναικωνίτις περιορίσῃ εἰς τὰς γυναῖκας τὴν πρέπουσαν καὶ ἀρμοδίαν διατριβήν, τῶν Κορασίων τὴν διατριβήν ἔπρεπε νὰ τὴν διορίζωσι τῆς Γυναικωνίτιδος τὰ ἐνδότερα, καὶ αἱ παστάδες αἱ πλέον παράμεροι καὶ ἀπομεμαρυσμένα ἀπὸ τῶν ἀρρένων τὰς ὄφει.

Αὐτὰ ἔγραφεν ὁ ἱερός ἐκεῖνος Ἀνὴρ πρὸ 200 καὶ πλέον ἐτῶν, εἰς ἐποχὴν δηλαδή κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἐκυριάρχει μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ αἰδώς καὶ συστολὴ ὑπῆρχε μετὰ τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ τοῦ γυναικείου φύλου, καὶ οἱ κανόνες τῆς ἠθικῆς ἀμφοτέρωθεν ἐτηροῦντο· τί θὰ ἔγραφεν ἄραγε ἐὰν ἔζη εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἑλεεινὴν ἐποχὴν, ὅπου τὰ πάντα ἔχουσι ἀναστραφῇ καὶ διαστραφῇ; Ἡ περιεργεία καὶ ἀπροσεξία τῶν νέων καὶ νεανίδων ἀφ' ἑνός, καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν γονέων ἀφ' ἑτέρου, συνεργούντων δὲ καὶ τοῦ θεάτρου μετὰ τοῦ κινηματογράφου, δημιουργοῦσι τὰ καθημερινὰ ἠθικὰ πτώματα καὶ ναυάγια· ἐντεῖθεν δὲ ἐπακολουθοῦσιν αἱ αὐτοκτονίαι καὶ τὰ λεγόμενα **«δράματα τιμῆς»**, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ πατὴρ φονεύει τὴν κόρην του, ὁ ἀδελφὸς τὴν ἀδελφήν, ὁ ἐξαδελφὸς τὴν ἐξαδέλφην, καὶ οὕτω γεμίζει ὁ ἄδης τὸ στόμα καὶ τὴν κοιλίαν αὐτοῦ. Διότι «θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρός» εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὸ προσεχές Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου, 17)30 τρέχοντος, πανηγυρίζει ὁ ἐν Χαλανδρίῳ ἱερός Ναὸς τῆς Θεοτόκου «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον». Συγκοινωνία, ἀφιετηρία Λεωφορείων Ἀμαρουσίου Πλ. Κάνινας, στάσις Δελαβέρη.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.Ο.Κ.

Ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν
τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον.

(Λουκ. β'. 14).

Η'.

Κατηγοροῦσι προσέτι οἱ Προτεστάνται ἡμᾶς
τοὺς Ὀρθοδόξους διὰ τὴν τιμητικὴν προσκύνη-
σιν, τὴν ὁποίαν ἀπονέμεμεν πρὸς τὴν Θεοτόκον καὶ
πρὸς πάντας τοὺς ἁγίους, καὶ διότι ἐπικαλούμεθα
τὰς πρεσβείας αὐτῶν πρὸς τὸν Θεόν. Ἀλλ' εἰς ταῦτα
παρακινούμεθα ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς καὶ
Καινῆς Διαθήκης. Αὐτὸς Οὗτος ὁ Παντοκράτωρ
Θεὸς ἀποφαίνεται περὶ τῶν ἁγίων του οὕτω.

«Ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω καὶ
ἔσονται αὐτῶν Θεός» (Β'. Κορινθ' 6, 16) καὶ πάλιν
«Ἐγὼ τοὺς δοξάζοντάς με ἀντιδοξάσω» (Α' Βα-
σιλ. 2, 30) καὶ «Ἐμοὶ δὲ λίαν ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι
σου, ὁ Θεός» (ψαλμ. 138, 17). Δοξάζομεν ἐκείνους,
τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐδόξασε. Δι' αὐτῶν, ἔτι ἐν τῇ
γῇ ὄντων, ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὰ μεγάλα καὶ θαυμα-
στά, τὰ ἔνδοξα καὶ ἐξαισία. Ὁ Προφήτης Ἡλίας μὲ
τὸ κῆλινον στόμα του τοὺς οὐρανοὺς ἔκλεισε, καὶ δὲν
ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ· καὶ
πάλιν διὰ τῆς προσευχῆς του τοὺς ἥνοιξε. (Ἰακώβ.
5, 17)· οἱ τρεῖς παῖδες οἱ ἐν Βαβυλῶνι ἀφλεκτοὶ ἐν
τῇ καμίνῳ διετηρήθησαν, ὁ Δανιὴλ ἔφραξε τὰ στό-
ματα τῶν λεόντων, ἡ ἀναρίθμητος πληθὺς τῶν ἁγίων,
διὰ τῆς προσευχῆς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσεν, τυφλοὺς ἐ-
φώτισε, νεκροὺς ἀνέστησε. Ταῦτα πάντα μαρτυροῦν
τὴν παρουσίαν, τὴν ὁποίαν ἔχουν πρὸς τὸν Θεὸν οἱ
ἅγιοι. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ τιμῶμεν καὶ δοξάζωμεν
ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πρῶτος ὁ Θεὸς ἐτίμησε καὶ
ἐδόξασε, καὶ πῶς νὰ μὴ ἐπικαλούμεθα τὰς πρὸς τὸν
Θεὸν ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβείας τῶν, ἑφ' ὅσον ὁ ἴδιος
ὁ Θεὸς συνιστᾷ τοῦτο; ἀρχόμεθα ἀπὸ τοῦ βιβλίου

Ἡ λιτάνευσις τῆς Ἱ. Εἰκόνης τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ
Χριστοῦ ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ ὁμωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ
τοῦ Πειραιῶς λειτουργοῦντος τοῦ Σεβ. Γαρυδικίου
κ. Ἀββειτίου.

τοῦ Ἰωβ. Ἐπειδὴ οἱ φίλοι του ἐλύπησαν τὸν Ἰωβ
διὰ τῶν σκληρῶν λόγων των, διατάσσει αὐτοὺς ὁ
Θεὸς νὰ παρακαλέσωσι τὸν Ἰωβ νὰ προσφέρει θυ-
σίαν καὶ νὰ μεσιτεύσῃ ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τῆς προσευ-
χῆς, ἂν ἐπιθυμῶσι νὰ τύχῃσι συγχωρήσεως «πορεύ-
θητε πρὸς τὸν θεράποντά μου Ἰωβ, καὶ ποιήσῃ
κάρπῳσιν (θυσίαν) ὑπὲρ ὑμῶν· Ἰωβ δὲ ὁ θερά-
πων μου εὖξεται περὶ ὑμῶν, ὅτι εἰμὶ πρόσωπον
αὐτοῦ λήψομαι· εἰμὶ γὰρ δι' αὐτὸν ἀπώλεσα ἂν
ὑμᾶς» (Ἰωβ 42, 8). Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐντέλλεται νὰ
μεσιτεύσῃ ὁ Ἰωβ πρὸς Αὐτὸν διὰ τὴν συγχώρησιν
τῶν φίλων του.

Δὲν ἠδύνατο ὁ Θεὸς χωρὶς τὴν μεσιτείαν τοῦ Ἰωβ
νὰ τοὺς συγχωρήσῃ; ἠδύνατο. Ἀλλὰ θέλει διὰ τοῦ-
του ὁ Θεὸς νὰ φανερώσῃ τὴν εὐδοκίαν του πρὸς
δόξαν τῶν ἁγίων του, καὶ παρακίνησιν τῶν λοιπῶν
πρὸς μίμησίν των. Εἰς τὸ ὅρος τοῦ Σινᾶ μετὰ τὴν
λατρείαν τοῦ εἰδώλου τοῦ Χρυσοῦ Μόσχου, ἄγανα
κτεῖ ὁ Θεὸς κατὰ τῶν ἀχαρίστων Ἑβραίων καὶ
ἀποφασίζει τὴν ἐξολόθρευσίν των· πρεσβεύει ὑπὲρ
αὐτῶν ὁ Μωϋσῆς. Ὁ Θεὸς ἀπαντᾷ «καὶ νῦν ἔασόν
με (ἄφησέ με), καὶ ἐκτρέψω αὐτούς.» Ὡ! τῆς ἰσχύος
τῶν πρεσβειῶν τῶν ἁγίων! ἄφησέ με, λέγει ὁ Θεὸς
πρὸς τὸν δοῦλον, ὁ πλαστοουργὸς πρὸς τὸν πηλόν,
Ἀπαντᾷ ὁ Μωϋσῆς πρὸς τὸν Θεόν. «παῦσαι θυμοῦ
τῆς ὀργῆς καὶ ἰλεως γενοῦ ἐπὶ τῇ κακίᾳ τοῦ λαοῦ σου,
μνηθεῖς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ τῶν σῶν
οἰκετῶν... καὶ ἱλάσθη Κύριος περιποιῆσαι τὸν λαόν
αὐτοῦ» (Ἐξόδ. 22, 9). Παραλαμβάνει συνεπικούρους
εἰς τὴν πρεσβείαν του ὁ Μωϋσῆς καὶ τοὺς πρό πολ-
λοῦ ἀποθανόντας πατριάρχας, καὶ ἐπιτυγχάνει τοῦ
σκοποῦ του. Ἐκέτυχε τὴν συγχώρησιν τῆς βαρυτά-
της ἁμαρτίας τῆς εἰδωλολατρείας τοῦ λαοῦ του «καὶ
ἱλάσθη Κύριος περιποιῆσαι τὸν λαόν αὐτοῦ». Νομί-
ζομεν ὅτι δὲν παρίσταται ἀνάγκη παραθέσεως καὶ ἄλ-
λων μαρτυριῶν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Μετα-
βαίνομεν εἰς τὴν Νέαν. Συνελήφθη ὁ Ἀπόστολος
Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου, ὅστις ἐφυλάκισεν αὐτὸν
«παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις (δέκα ἔξ) στρατιω-
τῶν φυλάσσειν αὐτόν» Οἱ χριστιανοὶ δὲν μένουν ἀργοὶ
πληροφρονηθέντες τοῦτο· «προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γι-
νομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ
αὐτοῦ» καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; «ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς
τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξέλετο (τὸν Πέτρον) ἐκ χειρὸς
Ἡρώδου». Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν
μεσιτείας τῶν ἁγίων. Ὁ ἕτερος τῶν Κορυφαίων
Παῦλος, ἐν τῇ Ἀσίᾳ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον συν-
ήνηθησε μεγάλους πειρασμούς, «καθ' ὑπερβολὴν ἐβα-
ρύνθημεν ὑπὲρ δύναμιν, ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ
τοῦ ζῆν... Ὅς (Θεός) ἐκ τηλικούτου θανάου ἐρ-
ρύσατο ἡμᾶς καὶ ῥύεται, εἰς ὃν ἡλπίκαμεν ὅτι καὶ
ἔτι ῥύσεται, *συνυπουργούντων καὶ ὑμῶν ὑπὲρ
ἡμῶν τῇ δεήσει, ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ
εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ
ἡμῶν.*» (Β'. Κορινθ. Α'. 8). Ὁμολογεῖ ὅτι εἰς τὴν
διὰ τοῦ Θεοῦ σωτηρίαν του ἐκ τῆς δυσκόλου ἐκεί-
νης καταστάσεως, συνετέλεσαν καὶ αἱ πρὸς τὸν Θεὸν
ὑπὲρ αὐτοῦ προσευχαὶ τῶν Κορινθίων. Ὁ αὐτὸς
Ἀπόστολος Παῦλος συνιστᾷ τὸν ἑαυτὸν του πολλάκις
εἰς τὰς πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὰς τῶν χριστιανῶν.
«Παρακαλῶ ὑμᾶς, ἀδελφοί, συναγωνίσασθέ μοι ἐν ταῖς

προσευχῆς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν». (Ρωμ. 15,30) «ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκατεθήσει καὶ δεήσει ὑπὲρ πάντων τῶν ἁγίων καὶ ἐμοῦ. ἵνα μοὶ δοθῇ λόγος ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου». (Ἐφεσ. 6,19). «Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν» (Α΄ Θεσαλ. 5,25) κλπ.

Ἀφήνοντας τὰς λοιπὰς μαρτυρίας τὴν Καθολικὴν τοῦ Ιακώβου ἀναφέρομεν ὡς ἐπιστέγασμα ὅλων. «**Εὐχεσθε ὑπὲρ ἀλλήλων ὅπως ἰαθῇτε, πολλὴ ἰσχὺι δέησις δικαίου ἐνεργουμένη**» (Ιακώβ. 5,16)· τί πρὸς ταῦτα ἀντιτάσσουν οἱ Προτεστάνται; ὁ ἴδιος Ἀπ. Παῦλος, λέγουν, γράφει «Εἰς μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος, Ἰησοῦς Χριστός» (Α΄ Τιμόθ. 2, 6)· ἀντιφάσκει λοιπὸν πρὸς ἑαυτὸν ὁ Παῦλος, συνιστῶν τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὰς προσευχὰς τῶν Χριστιανῶν, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχόμενος ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστολαῖς του, ἔφ' ὅσον, κατὰ τοὺς Προτεστάντας εἶναι περιττὴ πᾶσα ἄλλη μεσιτεία, ἐνὸς ὄντος τοῦ μεσίτου; Κατὰ τὴν πονηρὰν συνήθειάν των οἱ Προτεστάνται ἀποκόπτουν τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Παύλου ἀπὸ τὴν ὅλην περικοπὴν, τὸ νόημα τῆς ὁποίας εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὰς δοξασίας των. Ἰδοὺ ἡ περικοπή: «**Παρακαλῶ οὖν πρῶτον πάντων ποιεῖσθαι δεήσεις, προσευχάς, ἐντεύξεις, εὐχαριστίας, ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων, ὑπὲρ βασιλέων καὶ πάντων τῶν ἐν ὑπεροχῇ ὄντων, ἵνα ἡρεμον καὶ ἡσυχίαν βίον διάγωμεν ἐν πάσῃ εὐσεbeίᾳ καὶ σεμνότητι. Τοῦτο γὰρ καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ, ὃς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἔλθειν, εἰς γὰρ Θεός, εἰς καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁ δὸς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων**» (Α΄ Τιμ. 2, 1—6). Ἰδοὺ πῶς ὁ Παῦλος εἰς τὴν αὐτὴν περικοπὴν, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ πολύκροτον ἐδάφιον εὐρίσκεται, συνιστᾷ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς διὰ τοῦ Τιμοθέου νὰ προσεύχωνται ὑπὲρ πάντων, καὶ ὅτι τοῦτο, τὸ προσεύχεσθαι ὑπὲρ πάντων, εἶναι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ. Τὸ ὅτι δὲ ὁ Εὐλογητὸς Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας «δὸς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων» συνεφίλωσε τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ «ἐντυγχάνει» τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ «ὑπὲρ ἡμῶν» ὡς αἰώνιος Ἀρχιερεὺς, καὶ μεσίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, πάντες οἱ Ὀρθόδοξοι ὁμολογοῦμεν. Τί λοιπὸν ἐξάγεται ὡς συμέρασμα ἐξ ὅλης αὐτῆς τῆς περικοπῆς; Ὅτι ἐπειδὴ ὑπάρχει εἰς καὶ μόνος μεσίτης, καὶ οὐχὶ πολλοί, πρέπει νὰ προσευχώμεθα πρὸς Αὐτὸν καὶ νὰ μεσιτεύωμεν ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ ἀντὶ παντός ἄλλον, ΠΡΩΤΟΝ ΠΑΝΤΩΝ (λέγει ὁ Θεὸς Παῦλος), τοῦτο πρέπει νὰ εἶναι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ κύριον χριστιανικόν μας καθήκον νὰ εὐχώμεθα ὑπὲρ πάντων, καὶ ὅλοι νὰ εὐχῶνται ὑπὲρ ἡμῶν. «Τοῦτο εἶναι ΚΑΛΟΝ καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ».

Γνωστοῦ δὲ ὄντος ὅτι ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἐν Οὐρανῷ θριαμβεύουσα, ἀποτελοῦν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἐκ τῆς στρατευομένης πρὸς τὴν θριαμβεύουσαν μεδι-στάμενοι Ἅγιοι, καὶ ἔχοντες ἰδίαν πείραν τῶν ἐν τῇ στρατευομένῃ Ἐκκλησίᾳ ὑπαρχόντων κινδύνων, ἀλλὰ καὶ παρησίαν πρὸς τὸν Χριστὸν, δαπύρως εὐχονται ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ γῇ ἀγωνιζομένων μελῶν

των. Διὰ τοῦτο, καίτοι, «μαρτυρηθέντες (οἱ ἅγιοι) διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττονι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι» (Ἐβρ. 11,40). Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ αἰσθανθῶσι τὴν τελείαν χαρὰν, τὴν τελείωσιν, ὅταν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς μέλη τοῦ ἰδίου σώματος, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ ἀνήκουν ὑποφέρουν ποικιλοτρόπως; Διὰ τοῦτο εἶναι πάντοτε θερμοὶ ἀντιλήπτορες διὰ τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν μεσιτείας των, πάντες οἱ ἅγιοι. Καὶ ἂν ἐπὶ τῆς γῆς ὄντες εἰσ-ηκούοντο ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἐνήργουν τὰ τέρατα καὶ σημεῖα, πόσῳ μᾶλλον ἐν Οὐρανῷ εὐρισκόμενοι, «πρόσωπον πρὸς πρόσωπον» βλέποντες τὸν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας Χριστόν; Εἶναι ἀληθές ὅτι πάντες οἱ ἅγιοι εἶναι περιγραπτοί, δηλαδὴ δὲν εἶναι πανταχοῦ παρόντες τὴν αὐτὴν στιγμὴν. Ἀλλ' ἐν τῷ Χριστῷ ἐννοοῦνται οἱ πάντες. Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, διὰ τῆς ὁποίας κινεῖνται, πληροφορεῖ αὐτοὺς δι' ὅλα ὅσα ὡς κτίσματα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πληροφορηθῶν ἅπ' ἑαυτῶν. Πολλοὶ τῶν ἁγίων ἔτι ἐν τῇ γῇ ὄντες ἐγνώριζον ἐξ ἀποστάσεως τὰ ὅσα συνέβαινον, ἀλλὰ καὶ τὰς σκέψεις ἀκόμη τῶν συνανθρώπων των, καὶ τὰ μέλλοντα προεφῆτευον. Ἐπομένως ὅλοι αἱ ἐπικλήσεις μας φθάνουν εἰς τὰ πνευματικὰ ὅτα τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἐκπληροῦνται τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα ἡμῶν.

Ταῦτα πάντα ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ὑπὸ τῆς αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μῆς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας».

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

(Περὶ κενοδοξίας)

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

«Κῦων ὁ λείκων τὸ ρινίον, ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος πίνει, καὶ ἐκ τῆς γλυκύτητος οὐκ αἰσθάνεται τῆς ἑαυτοῦ βλάβης· οὕτω καὶ ὁ Χριστιανὸς ὁ πίνων κενοδοξίαν, ἐκ τῆς ἰδίας ζωῆς συμπίνει καὶ οὐ γινώσκει τὴν ἑαυτοῦ βλάβην, ἐκ τῆς γλυκύτητος τῆς πρὸς ὥρας γενομένης. Ἡ κοσμικὴ δόξα, ὕψαλος ἐστὶ πέτρα, πάντοθεν ὑπὸ τῶν ὑδάτων καλυπτομένη καὶ οὐ γινώσκειται τῷ ναύτῃ τῷ δι' αὐτῆς παρερχομένῳ ἕως ἂν προσήρξει ταύτη τὸ πλοῖον, καὶ ποιῆσαι ὁπὴν, γεμισθῆναι ὕδατος, καὶ παραπεμφθῇ τῷ βυθῷ...».

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ

Τὸ τῆς κενοδοξίας πάθος, πολύμορφον ἐστὶ καὶ λεπτότατον καὶ οὐ ταχέως, οὐδὲ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πειραζομένου καταλαμβανόμενον, καὶ γὰρ τῶν ἄλλων παθῶν αἱ προσβολαὶ φανερώτεραι τυγχάνουσι, καὶ εὐκολωτέραν τὴν πρὸς αὐτὰς μάχην ἔχουσι, τῆς ψυχῆς ἐπιγινωσκούσης τὸν πόλεμον, καὶ διὰ τῆς ἀντιρρήσεως καὶ προσευχῆς τοῦτον εὐθέως ἀποτρεπούσης. Ἡ δὲ κενοδοξία πολύμορφος οὖσα, ὡς εἴρηται, δυσκαταγώνιστος ἐστὶ, καὶ γὰρ ἐν παντὶ ἔργῳ παρρησιάζεται ἐν σῶματι, ἐν φωνῇ, ἐν ἔργῳ, ἐν ἀγρυπνίᾳ, ἐν νηστείᾳ, ἐν εὐχῇ, ἐν ἀναγνώσει, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν μακροθυμίᾳ, διὰ πάντων τούτων τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ ἐπιχειρεῖ κατατοξεύειν. Καὶ γὰρ ὅν τινα μὴ δυνήθῃ πολυ-

ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΚΟΥΣΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

«Ἐδίδασκε γάρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. "Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται» (Μάρκ. 9,31).

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἄρχεται τὸ προανήκουσμα τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ὑπερμεσάσαντες τὴν ψυχωφελῆ Τεσσαρακοστὴν, βαλνομεν πρὸς τὴν ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἀσκήσεως τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καὶ τῆς προβολῆς τῶν Φρικτῶν τοῦ Σωτῆρος Παθῶν εἶναι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον καθορίζει ὁ ὕμνωδὸς εἰς τὸ ἑξαίσιον ἰδιόμελον τοῦ "Ορθρου τῆς Μεγάλης Δευτέρας. «Δεῦτε οὖν καὶ ἡμεῖς κεκαθαμέναις διανοαῖς, συμπορευθῶμεν Αὐτῷ, καὶ συσταυρωθῶμεν, καὶ νεκρωθῶμεν δι' Αὐτόν ταῖς τοῦ βίου ἡδοναῖς· ἵνα καὶ συζήσωμεν Αὐτῷ...»

Πλήρεις πληγῶν καὶ ἰσχύων εἰσερχόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Μᾶς ὑποδέχεται ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία εἰς τὰ ἱατρεῖα της, θέτουσα εἰς τὴν διάθεσίν μας ἐπιδέσμοις καθαρούς, λουτρά, τῶν ὁποίων τὰ ὕδατα ἀντλοῦνται ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτηρίου, καὶ τὴν νέαν της πνευματικὴν κολυμβήθραν, ἡ ὁποία οὐχὶ «κατὰ καιρόν», ἀλλ' ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν θεραπεύει τοὺς εἰς αὐτὴν εἰσερχομέ-

τελεῖα ἐνδυμάτων πρὸς κενοδοξίαν ἀπατήσαι, τοῦτον δι' εὐτελοῦς ἐσθήτος ἐπιχειρεῖ πειράζειν· καὶ ὃν οὐκ ἴσχυσε διὰ τιμῆς ἐπάξαι, τοῦτον δῆθεν διὰ τοῦ φέρειν ἀτιμίαν εἰς ἀπόνοιαν αἶρει· καὶ ὃν οὐκ ἠδυνήθη πειράσαι δι' ἐπιστήμης λόγων κενοδοξεῖν, τοῦτον διὰ σιωπῆς, ὡς ἡσυχον δελεάζει· καὶ ὃν οὐκ ἴσχυσε διὰ πολυτελείας βρωμάτων χαυνώσαι, τοῦτον διὰ νηστείας πρὸς ἔπαινον ἐκλύει. Καὶ ἀπλῶς πᾶν ἔργον, πᾶν ἐπιτήδευμα πρόφασιν πολέμου παρέχει τῷ πονηρῷ τούτῳ δαίμονι... ὁ βουλόμενος τοῖνυν τελείως ἀθλήσεται... πᾶσι τρόποις σπουδασάτω τὸ πολύμορφον τοῦτο θηρίον νικήσαι, μνημονεύων αἰεὶ τούτου τοῦ προφητικοῦ ρήματος, «Κύριος διεσκόρπισεν ὅστ' ἀνθρωπαρέσκων».

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΖΙΜΟΥ

Ὅταν τινὰ νικήσῃ τῶν ἀτιμωτέρων παθῶν, οἷον ἡ γαστριμαργία, ἡ πορνεία, ἡ ὀργή, ἡ πλεονεξία, εὐθὺς ἐφίσταται ἐπὶ σέ ὁ τῆς κενοδοξίας λογισμὸς... ὁ διὰ κενοδοξίαν τὰς ἀρετὰς μετερχόμενος, δῆλον ὅτι καὶ τὴν γνώσιν διὰ κενοδοξίαν μετέρχεται· ὁ δὲ τοιοῦτος οὐδὲν πρὸς οἰκοδομὴν πράττει, ἡ διαλέγεται, ἀλλ' ἐν πᾶσι τὴν τῶν βλεπόντων, ἡ ἀκουόντων δόξαν θηρώμενος, ἐλέγχεται δὲ τὸ πάθος ὅταν τινὲς τῶν προειρημένων, τοῖς ἔργοις ἡ τοῖς λόγοις αὐτοῦ ψόγον ἐπιφέρωσι· καὶ διὰ τοῦτο λυπείται σφόδρα, οὐ διὰ τὸ ἐκείνους μὴ οἰκοδομεῖσθαι (οὐδὲ γάρ τοῦτο εἶχε σκοπὸν) ἀλλὰ διὰ τὸ αὐτὸν ἐξουδενωθῆναι...» Εὐεργ. Βιβ. Γ, ὑπόθ. ΚΣΤ !)

νοὺς, «ἀπὸ πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν». Εἰς τὴν διάθεσίν μας θέτει, Ἱατροὺς, ἐτοιμοὺς νὰ ἀκούσουν τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀσθενείας μας, ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, διὰ τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως· καὶ ἀφοῦ ἀποβάλουν τοὺς ἀκαθάρτους ἐπιδέσμοις καὶ μᾶς καθαρίσουν «ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος» διὰ τῆς ἐξουσίας, τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἀπὸ τὸν Σωτῆρα, ὡς διάδοχοι τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, μᾶς εἰσάγουν εἰς τὴν Τράπεζαν, ὅπου ὁ Μόσχος, ὁ Ἀμωμος, «ὁ μὴ δεχόμενος ἁμαρτίας ζυγὸν καὶ τυθεὶς δι' ἡμᾶς ἐκὼν». Τότε ὕμνοι ἀγγελικοί, καὶ μέλη ἑναρμόνια θεολογίας, μεταρσιώνουν τὸν νοῦν τῶν συνδαιτυμόνων εἰς αἰθέρια ὕψη.

Ὅπως διὰ τοὺς εἰς τὸ νοσοκομεῖον πρὸς θεραπείαν εἰσελθόντας ἀσθενεῖς συνιστᾶται μετὰ τὴν ἐκ τούτου ἐξοδὸν τῶν νὰ διατηρήσουν τὴν διὰ τῆς θεραπείας ἀποκατασταθεῖσαν ὑγίαν των, οὕτω καὶ ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν τῶν εἰσερχομένων πρὸς θεραπείαν εἰς τὸ πνευματικὸν στάδιον τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καθήκον εἶναι νὰ διατηρήσωμεν τὴν διὰ τῶν δακρύων τῆς μετανοίας, τῆς ἐξομολογήσεως, τῆς συχνότερας μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, τῆς προσευχῆς, τῆς νηστείας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, ἀποκτηθεῖσαν ψυχικὴν ὑγίαν, καὶ μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος εἰς ἕνα Πασχαλινὸν λόγον του λέγει μετὰ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς περίπου. «Παρήλθεν ἡ νηστεία ἡ σωματικὴ, ἀλλὰ δὲν παρήλθεν ἡ πνευματικὴ νηστεία. Διὰ ταύτην τὴν πνευματικὴν νηστείαν ἐδεσπύσθη ἡ σωματικὴ. Νηστεία πνευματικὴ εἶναι ἡ ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα ἀποχή, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἰσόβιος».

Ἐὰν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πανσέπτου νηστείας ἐλεηθῆντες ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐγενόθημεν τῆς Χρηστότητος Αὐτοῦ, ἐὰν καθαρθέντες τῇ διανοίᾳ καὶ τῇ καρδίᾳ, ἠσθάνθημεν εἰς μὲν τὴν πρώτην τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνατάσεως, εἰς δὲ τὴν δευτέραν τὴν γλυκύτητα τοῦ πνευματικοῦ πυρός, ὥς συμπορευθῶμεν εἰς τὸ ἐξῆς μετὰ τοῦ Σωτῆρος, «ἵνα καὶ συζήσωμεν Αὐτῷ, οὐκέτι εἰς τὴν ἐπίγειον Ἱερουσαλήμ... ἀλλ' εἰς τὴν Ἀνω, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν.» Ἀμήν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδς Κανιγ-γος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΛΙΑΝ ΠΑΡΗΓΟΡΟΝ

Είναι λίαν παρήγορον τὸ ὅτι τὸν τελευταῖον καιρὸν ὁ ἡμερήσιος καὶ περιοδικὸς τύπος ἀσχολεῖται μεθ' ἑνὸς θέματος θεησκευτικῶς κατὰ τρόπον ποῦ, θὰ τὸν ἐξήλθον καὶ πολλοὶ θεολόγοι καὶ ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἐπιχειρηματίαι τῶν ἐφημερίδων κατὰ τὰς κλίσεις καὶ διαθέσεις τῶν ἀναγνώστων τῶν γράφουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Κοινωνία ἐπιθυμεί νὰ ποτίζηται μὲ τὸ «ἔθωρον τὸ ζῶν καὶ ἀλλόμενον» παρήγορον καὶ ἐνθαρρυντικὸν σημεῖον εἶναι τοῦτο.

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

Ἀνησυχοῦν δικαίως οἱ εὐσεβεῖς ἐπιστήμονες «τῆς Ἐνώσεως νέων σπουδαστῶν καὶ ἐπιστημόνων» διὰ τὴν νοοτροπίαν μεγάλης ομάδος ἱεραρχῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς ἐπιστολὴν τῶν πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον παραπονοῦνται, διότι κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας συνεζήτησεν αὕτη ἀκροθιγῶς τὰ μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡσυχολήθη ἐπὶ ἑνα ὁλόκληρον μῆνα μεθ' ἑνὸς θέματος λυπηρὰ καὶ σκανδαλώδη. (Βῆμα 7-3-63) Τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας παρακολουθεῖ ἀγρύπνως τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐξελίξεις, ἑτοιμὸν νὰ ἐπέμβῃ εἰς περὶ πτώσιν ἐκτροπῆς ἐκ τοῦ θρησκευτοῦ τῶν ἱερῶν Κανόνων.

Η ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟΥ ΟΡΟΥΣ

Εἰς ἐμπνευσμένον ἄρθρον τοῦ ὁκ. Κωστής Μπασιᾶς (Βραδυνὴ 6-3-63) συνιστᾷ τὸν τρόπον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐκ τοῦ ὁποῦ μεταφέρομεν περικοπὴν τινα. «Ἄν λοιπὸν ξεκινήσουμε ἀπὸ τούτῃ τῇ θέσει καὶ παραδεχθούμε πὺς κεῖνο ποῦ ἑορτάζουμε εἶναι ἕνας θεσμὸς πνευματικὸς, τότε καὶ τὰ μέσα τοῦ ἑορτασμοῦ καὶ ἡ μεθοδολογία ποῦ θὰ ἀκολουθήσουν οἱ ὁργανωταὶ τοῦ ἑορτασμοῦ, καὶ οἱ σκοποὶ τοῦ ἑορτασμοῦ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι μέσα πνευματικά, μεθοδολογία πνευματικὴ, καὶ σκοποὶ πνευματικοί. Δὲν μπορεῖ οὔτε καὶ ἐπιτρέπεται ὁ ἑορτασμὸς ἐνὸς κολοσσίου πνευματικοῦ ἐπιτεύγματος, ἐνὸς θαύματος ποῦ ἔχει ζῶν χιλίων ἔτων, καὶ θὰ συνεχίξῃ νὰ ἔχῃ, νὰ εἶναι ἐγκόσμιος, τουριστικὸς, ἢ διασκεδαστικὸς. Δὲν μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς ὅτι ὁ ἑορτασμὸς τῶν ἐν νῇ στείᾳ καὶ προσευχῇ ἀσκηθέντων καὶ τελειωσάντων νὰ ἑορτασθῇ μὲ φαγοπότια κοσμικοῦ τύπου, μὲ τουριστικὰ ἐφέσεις.» ὡς τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν οἱ ὁργανωταὶ τοῦ ἑορτασμοῦ.

ΜΑΚΡΑΚΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Οἱ νεώτεροι θαυμασταὶ τοῦ Μακράκη καὶ τῶν ἔργων του δὲν ἐφείσθησαν ἐξόδων διὰ τὴν ἐπανέκδοσιν τῶν συγγράμμάτων του. Οὗτοι εἰς τὰς συζητήσεις τῶν ἐκληρονόμων ἀπαράλλακτον τὴν ψυχρὴν θεσιν τοῦ διδασκάλου τῶν. Ὅπως ἐκεῖνος, καὶ οὗτοι ἀλαζόνες, πείσμονες, εὐξαστοι, ἀχαλίνωτοι, ἀνεμῆτιστοι, λοιδόροι καὶ ὑβρίζοντες ἐμφανίζονται εἰς τὰς συζητήσεις τῶν. Ἐκεῖνος κατ' ἀρχάς, διὰ νὰ ἡμεδα

εἰλικρινεῖς καὶ δίκαιοι, παρουσίασε δρᾶσιν θεῖου κηρύγματος εὐδόκιμον. Κατόπιν ὅμως, τυφωθεὶς ἐξετράπη. Ἐνόμισε τὸν ἑαυτὸν τοῦ θεόπεμπτον σωτήρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἤρχισε βαίνων κατὰ πρηνούς, τοὺς πάντας ὑβρίζων, τοὺς πάντας ἐξουθενῶν. Ἐλαβεν ἀφορμὴν ἀπὸ μίαν ἀξιόμιμπτον προᾶξιν τῆς τότε σιμωνιακῆς προβολῆς τριῶν Ἐπισκόπων, καὶ ἤρχισε βάλλων ὁμαδὸν πυρὸν ἀδιακρίτως κατὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς καὶ κοσμικῆς ἐξουσίας. Καὶ ἐνῶ πάντοτε ὁ ἔλεγχος συνιστάται νὰ μὴ ἐξέρχεται τῶν μέτρων τῆς διακρίσεως, ὁ Μακράκης ἐξετραχηλίσθη εἰς ἀδιακρίσίας ἐγγιζούσας τὰς ἀκρότητας. Παρεκτός τούτου, ἤρχισε, μεγάλη περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του φρονῶν, νὰ ἐμφανίζηται προφήτης θεομηνιῶν καὶ συμφορῶν, μηδέποτε ἐπαληθεύσας, νὰ ἐρημνεύῃ δὲ τὰς Ἀγ. Γραφὰς ἐν πολλοῖς πεπλανημένως. Τὸ τοισίνδεται τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς μεθέξεως τῆς θείας οὐσίας ἡ τελείωσις τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ διὰ τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἀποτελοῦσι κακὸδοξα φρονήματα τοῦ Μακράκη ἐκ παρερμηνείας τῶν ἱερῶν Γραφικῶν κειμένων. Ἡ Ἐκκλησία πολλάκις καλέσασα αὐτὸν εἰς μετάνοιαν δὲν εἰσηκούσθη, ἀλλὰ περιεφρονήθη. Ἐν τέλει διὰ Συνοδικῆς ἀποφάσεως κατεδικάσθη ὡς αἰρετικὸς. Τότε πολλοὶ τῶν ὁπαδῶν του τὸν ἐγκατέλιπον, βεβαιωθέντες περὶ τῆς πλάνης του. Λεπτομερεῖας περὶ Μακράκη καὶ τῶν πλάνων του πολλοὶ κατὰ καιροὺς ἔγραψαν. Καὶ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐπὶ σειράν ἄρθρων κατὰ τὸ 1937 ἐπὶ τρίμηνον ἡσυχολήθη, δοθείσης ἀφορμῆς ἐξ αἰτήσεως τῶν μακρακιστῶν, προεξάρχοντος τοῦ Θεσσαλιώτιδος Ἱεζεκίηλ πρὸς τὴν τότε συγκληθεῖσαν Ἱεραρχίαν, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς μνήμης τοῦ ἀφορισθέντος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Μακράκη.

ΠΟΥ ΚΑΤΗΝΤΗΣΑΜΕΝ !

Ἐγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἐνώπιον τῆς ἀρμόδιας Ἐπιτροπῆς τοῦ ΟΗΕ ἐκκρεμεῖ ἤδη ἕνα σχέδιον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τῶν κρατῶν μελῶν τοῦ Ὄργανισμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῦ προτείνεται ὅπως ἡ γενικὴ συνέλευσις ἀπευθύνῃ σύστασιν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ τὸν περιορισμὸν τῶν γεννήσεων, πρὸς πρόληψιν τοῦ ἐπαπειλουμένου ὑπερπληθυσμοῦ τῆς γῆς. Εἰς τὸ ἀντιχριστιανικὸν καὶ ἐγκληματικὸν αὐτὸ σχέδιον, δυστυχῶς, ὑπέγραψε καὶ ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία ὡς χώρα καυχωμένη διὰ πολιτισμὸν μακραίωνα καὶ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν δόγμα μὲ ἱεροὺς κανόνας αὐστηροῦς, διέποντας τὴν ἀκραίφην χρησιπολιτείαν βάσει τῶν εὐαγγελικῶν ἡθικῶν παραγγελμάτων, ἔπρεπε ὄχι μόνον νὰ μὴ ὑπογράψῃ ἀλλὰ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἐντόνως διὰ τὰς τοιούτου εἵδους ἐξωφρενικὰς συστάσεις, αἱ ὁποῖαι μόνον ἀπὸ ἀθέου καὶ ἀπίστους εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν δύνανται νὰ γίνονται. Καὶ ἡ Ἐκκλησία ποίαν στάσιν τηρεῖ ; Πῶς ἀνέχεται νὰ προφηλακίζηται μὲ τὴν αὐθάδειαν καὶ ἐπισιμότητα ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Κράτους ἡ ἐφαρμογὴ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ;